

Medierea în țările UE

Grecia

Decât să apelați la o instanță judecătorească, de ce să nu încercați soluționarea litigiilor prin mediere? Medierea este o metodă de soluționare alternativă a litigiilor (SAL) prin intermediul căreia un mediator asistă persoanele implicate într-un litigiu pentru a ajunge la un acord. Guvernul elen și practicienii în domeniul dreptului din Grecia sunt conștienți de avantajele medierii.

Cui ne adresăm?

În Grecia, serviciile de mediere sunt oferite de următoarele organisme:

- În temeiul Legii 4640/2019 ([Monitorul Oficial, seria I, nr. 190, 2019](#)), care transpune Directiva 2008/52/CE, un mediator trebuie să fie: (a) absolvent de învățământ superior sau titular al unei diplome echivalente eliberate de o instituție recunoscută de talie internațională; (b) pregătit de un furnizor de formare pentru mediatori recunoscut de către Comisia Centrală de Mediere sau titular al unui certificat de acreditare eliberat într-un alt stat membru al Uniunii Europene; și (c) acreditat de către Comisia Centrală de Mediere și înscris în registrele mediatorilor. Un titular al unei diplome de doctor sau al unei diplome echivalente în mediere eliberate în străinătate nu trebuie să urmeze o pregătire complementară oferită de un furnizor de formare pentru mediatori pentru a fi acreditat și poate participa nemijlocit la examenele de acreditare. Persoanele care au calitatea de funcționar public, municipal sau judiciar ori angajați ai entităților juridice și instituțiilor de drept public, precum și persoanele care deservesc funcționarii judiciari sau funcționarii publici, nu pot exercita profesia de mediator. Funcționarii publici și angajații persoanelor juridice de drept public pot avea calitatea de mediator acreditat numai în contextul activității lor profesionale și în scopul îndeplinirii cerințelor profesiei.
- Mediatorii candidați sunt examinați cel puțin de două ori pe an de către Comisia de examinare, ai cărei membri sunt desemnați de Comisia Centrală de Mediere. Examenele cuprind probe scrise și orale, precum și o evaluare bazată pe simulări.
- Locul, programul și modul de desfășurare a examenelor sunt stabilite de Comisia de examinare. Decizia Comisiei de examinare în acest sens este comunicată furnizorilor de formare autorizați și se publică pe site-ul web al Ministerului Justiției cu cel puțin 30 de zile înainte de organizarea examenelor.
- Comisia Centrală de Mediere constituie și menține registrele mediatorilor în format electronic, acestea fiind publicate pe site-ul web al Ministerului Justiției, astfel: (a) Registrul General al Mediatorilor, în care sunt înscrși mediatorii acreditați la nivel național, în ordine alfabetică strictă; și (b) Registrul Special al Mediatorilor, în care sunt înscrși mediatorii acreditați stabiliți pe raza fiecărui tribunal de primă instanță.
- În urma examenelor, mediatorii sunt acreditați și înscrși în registrele mediatorilor de către Comisia Centrală de Mediere. Mediatorii care erau deja acreditați la intrarea în vigoare a Legii 4640/2019 își mențin acreditarea.
- Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Bunăstării furnizează un serviciu public care permite unui angajat să solicite o audiere oficială privind un litigiu de muncă. Procedura se desfășoară la nivelul Inspecției Muncii (*Epitheorisi Ergasias*). Un inspector de specialitate va programa o audiere în cadrul căreia angajatorul își poate prezenta punctul de vedere. Această audiere se desfășoară în afara oricărei proceduri judiciare.
- Avocatul Poporului pentru protecția consumatorului (*Sinigoros tou Katanaloti*) este o autoritate

independentă care funcționează sub tutela Ministerului Dezvoltării Regionale și al Competitivității. Avocatul Poporului funcționează ca un organism extrajudiciar de soluționare amiabilă a litigiilor în materie de dreptul consumatorilor, precum și ca instituție cu caracter consultativ care funcționează alături de stat pentru remedierea problemelor care intră în sfera sa de competență. De asemenea, Avocatul Poporului supraveghează activitatea desfășurată de [comisiile de soluționare amiabilă a litigiilor](#) (*Epitropes Filikou Diakanonismou*) din cadrul prefecturilor locale (*Nomarchiakes Aftodioikiseis*), și sunt competente cu condiția să nu existe nicio procedură judiciară în paralel.

În ce domeniu este admisă și/sau cel mai des întâlnită medierea?

Procedura de mediere se poate aplica în litigii civile și comerciale existente sau viitoare, naționale sau transfrontaliere, cu condiția ca părțile implicate să aibă competența de a soluționa obiectul litigiului în conformitate cu dispozițiile dreptului material.

De asemenea, fac obiectul procedurii de mediere litigiile private enumerate în continuare, în caz contrar acțiunea fiind considerată inadmisibilă:

1. litigiile între proprietarii de etaje sau de apartamente care decurg din relațiile de proprietate la nivel de etaj, litigiile care decurg din aplicarea dreptului de proprietate simplă și complexă asupra imobilelor realizate vertical, litigiile între administratorii de etaje și de imobile realizate vertical, de o parte, și proprietarii etajelor, apartamentelor și imobilelor realizate vertical, de cealaltă parte, precum și litigiile care se încadrează în domeniul de aplicare al articolelor 1003 - 1031 din Codul Civil;
 2. litigiile referitoare la cereri de despăgubire de orice fel pentru daune auto, apărute între beneficiarii despăgubirii sau succesorii acestora și cei răspunzători pentru acordarea despăgubirii sau succesorii acestora, precum și cererile de despăgubire înaintate în baza unui contract de asigurare auto, apărute între societățile de asigurare și deținătorii de polițe sau succesorii acestora, cu excepția cazului în care evenimentul cauzator de prejudicii a provocat deces sau vătămare corporală;
 3. litigiile referitoare la onorariile prevăzute la articolul 22A din Codul de procedură civilă;
 4. litigiile de familie, cu excepția celor prevăzute la articolul 592 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Codul de procedură civilă;
 5. litigiile privind cereri de despăgubire înaintate de pacienți sau de rudele acestora împotriva medicilor, care decurg din exercitarea activității profesionale a medicilor;
 6. litigiile care rezultă din încălcarea obligațiilor referitoare la mărci, brevete, desene sau modele industriale;
 7. litigiile care decurg din contracte încheiate la bursă.
- în domeniul dreptului muncii și pentru soluționarea litigiilor ce țin de dreptul consumatorilor, astfel cum este descris mai sus;
 - în cazul victimelor violenței în familie (Legea 3500/2006);
 - în cazul anumitor infracțiuni prevăzute în Legea 3094/2010.

Există norme specifice care trebuie respectate?

- Recurgerea la mediere în cazul litigiilor prevăzute în Legea 4640/2019 este admisă atunci când:

1. părțile, după apariția litigiului, convin să recurgă la procedura de mediere;
2. părțile sunt invitate să recurgă la procedura de mediere și să își dea consimțământul în acest sens;
3. recurgerea la mediere este dispusă de o autoritate judiciară a unui alt stat membru, iar aplicarea acestei proceduri nu contravine moralității și ordinii publice;
4. recurgerea la procedura de mediere este impusă de lege;
5. există o clauză de mediere într-un acord scris încheiat între părți.

- Instanța pe rolul căreia există un litigiu privat pendinte care poate face obiectul medierii poate, în orice etapă a procedurii, după caz, luând în considerare, la discreția sa exclusivă, toate circumstanțele cauzei, să solicite părților să recurgă la procedura de mediere pentru soluționarea litigiului. În cazul în care părțile convin în acest sens, acordul scris al acestora este consemnat în încheierea de ședință. În acest caz, instanța trebuie să amâne audierea cauzei și să stabilească un termen de judecată după trecerea unei perioade cuprinse în trei și maximum șase luni, fără a lua în calcul perioada de timp aferentă vacanțele judecătorești. Consecința este aceeași și în celelalte cazuri în care se recurge la mediere, atât timp cât procedurile de judecare a cauzei sunt pendinte. În cazul în care părțile sau una dintre părți se prezintă în fața instanței prin intermediul unui avocat,

împuternicirea avocațială cuprinde, de asemenea, acordul cu privire la supunerea litigiului procedurii de mediere.

- Supunerea unui litigiu de drept privat procedurii de mediere nu împiedică adoptarea unei măsuri provizorii cu privire la litigiul respectiv, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă. Judecătorul care dispune măsura provizorie poate, în temeiul articolului 693 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, să stabilească un termen de cel puțin trei luni pentru introducerea acțiunii principale.

- În exercitarea competențelor care îi revin în conformitate cu articolul 25 alineatul (4) litera (a) din Legea 1756/1988 (Monitorul Oficial, seria I, nr. 35, 1988), procurorul de pe lângă Tribunalul de Primă Instanță (*Eisangeleas Protodikon*) are dreptul să recomande părților să recurgă la procedura de mediere, atunci când acest lucru este posibil.

- Acordul părților de a recurge la procedura de mediere este reglementat de dispozițiile dreptului material în materie de contracte și trebuie să descrie obiectul unei astfel de proceduri.

- Părțile se înfățișează la procedura de mediere împreună cu avocatul lor, excepție făcând litigiile care țin de dreptul consumatorilor și litigiile cu valoare redusă, în cazul cărora se permite înfățișarea personală a părților. La procedura de mediere poate participa, de asemenea, o terță parte, în cazul în care acest lucru este considerat necesar și cu condiția ca părțile și mediatorul să convină în acest sens.

- Mediatorul este numit de către părți sau de către o terță parte desemnată de toate părțile, inclusiv de centrele de mediere. Cu excepția cazului în care părțile convin în scris că vor exista mai mulți mediatori, se va numi un singur mediator.

- Data, locul și alte detalii ale procedurii de mediere se stabilesc de către mediator de comun acord cu părțile. În cazul în care nu este posibilă prezența fizică a ambelor părți și a mediatorului în același loc și la aceeași oră, medierea poate avea loc prin teleconferință prin intermediul unui calculator sau al unui alt sistem specializat accesibil celorlalte părți la litigiu.

- În exercitarea atribuțiilor sale, mediatorul poate comunica cu fiecare dintre părți și se poate întâlni cu acestea fie separat, fie împreună. Un mediator nu poate transmite celeilalte părți informații obținute în cadrul unei întâlniri cu cealaltă parte fără consimțământul părții care a furnizat informațiile.

- Procedura de mediere este, în principiu, confidențială, nu se păstrează nicio înregistrare a discuțiilor și trebuie să se desfășoare într-un mod care să nu aducă atingere confidențialității, cu excepția cazului în care părțile convin altfel. Înainte de inițierea procedurii, toate părțile implicate trebuie să convină în scris asupra respectării confidențialității procedurii de mediere. Aceeași obligație se aplică, de asemenea, oricărei părți terțe implicate în procedură. Părțile, în cazul în care doresc acest lucru, se pot angaja în scris să păstreze confidențialitatea conținutului acordului la care acestea pot ajunge în timpul medierii, cu excepția cazului în care notificarea acestuia este necesară pentru punerea în aplicare a acordului, în conformitate cu articolul 8 alineatul (4), sau este necesară din motive de ordine publică.

- În cazul în care litigiul este adus în fața instanțelor sau face obiectul arbitrajului, mediatorul, părțile, reprezentanții legali ai acestora și cei care au participat în orice mod la procedura de mediere nu vor fi audiați ca martori și nu au voie să prezinte informații care decurg din procedura de mediere sau se referă la aceasta și, în special, să facă trimitere la discuțiile, declarațiile și propunerile părților, precum și la opiniile mediatorului, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar din motive de ordine publică, în principal pentru a asigura protecția minorilor sau pentru a evita orice risc de atingere adusă integrității fizice sau psihice a unei persoane.

- În exercitarea atribuțiilor care le revin, mediatorii sunt supuși răspunderii civile numai pentru abateri săvârșite cu intenție.

Aplicarea practică a soluționării alternative a litigiilor (SAL)

Singurul mecanism SAL care poate fi considerat operațional în Grecia este arbitrajul.

În conformitate cu articolul 99 și următoarele din Codul falimentului aplicabil în Grecia, un mediator poate fi numit în cadrul unei proceduri de conciliere la cererea unei persoane fizice sau juridice, care trebuie depusă la

instanța competentă în materie de faliment (*ptocheftiko dikastirio*).

Instanța competentă în materie de faliment stabilește admisibilitatea cererii și poate numi un mediator dintr-o listă de experți. Rolul mediatorului este să utilizeze toate mijloacele adecvate pentru a facilita atingerea la un acord între debitor și majoritatea (definită conform legii) creditorilor, pentru a asigura supraviețuirea activității economice a debitorului.

Mediatorul poate solicita instituțiilor de credit sau financiare orice informații privind activitatea economică a debitorului care ar putea fi utile pentru reușita procesului de mediere.

În cazul în care nu se poate ajunge la un acord, mediatorul informează imediat președintele instanței, care declanșează procedura judiciară în fața instanței competente în materie de faliment. Rolul mediatorului se încheie aici.

Informare și formare

Responsabilitatea pentru tratarea oricărui aspect legat de punerea în aplicare a instituției medierii aparține Comisiei Centrale de Mediere.

Comisia Centrală de Mediere poate, la discreția sa, să înființeze subcomisii pentru soluționarea rapidă și pentru analiza chestiunilor care decurg din aplicarea Legii 4640/2019. Subcomisiile mai sus menționate sunt compuse din membri ai Comisiei Centrale de Mediere; nu există nicio interdicție în sensul apartenenței la mai mult de o subcomisie. Aceste subcomisii sunt autorizate în mod explicit de către Comisia Centrală de Mediere să soluționeze definitiv acțiunile pe care le întreprind, cu excepția cazului în care Legea 4640/2019 prevede în mod expres că responsabilitatea pentru soluționarea acestor acțiuni aparține sesiunii plene a Comisiei Centrale de Mediere.

În toate cazurile, Comisia Centrală de Mediere trebuie să fie formată din patru subcomisii, numite cu mandat de doi ani și având următoarele responsabilități:

1. «Comisia pentru Registrul Mediatorilor», responsabilă cu ținerea registrelor mediatorilor, cu toate chestiunile relevante legate de mediatorii sau cu emiterea unui act vizând registrele ținute și cu colectarea rapoartelor anuale de activitate;
2. «Comisia de etică și cercetare disciplinară», care răspunde de respectarea, de către mediatorii, a obligațiilor care decurg din Legea 4640/2019, de aplicarea legii în materie disciplinară și de aplicarea sancțiunilor disciplinare;
3. «Comisia de inspecție a furnizorilor de formare», care răspunde de orice aspect referitor la organismele de formare pentru mediatorii;
4. «Comisia de Examinare», care este responsabilă de organizarea probelor scrise și orale și de notarea mediatorilor examinați în scopul acreditării.

Un furnizor de formare («denumit în continuare „furnizorul”») pentru mediatorii, care își desfășoară activitatea în baza unei autorizații acordate în urma unei decizii specifice motivate a Comisiei Centrale de Mediere, este:

Un furnizor de formare («denumit în continuare „furnizorul”») pentru mediatorii, care își desfășoară activitatea în baza unei autorizații acordate în urma unei decizii specifice motivate a Comisiei Centrale de Mediere, este:

A. persoană juridică de drept privat, care poate fi înființată de:

1. un barou sau în comun de mai multe barouri,
2. unul sau mai multe barouri în parteneriat cu organisme sau camere științifice, educaționale sau profesionale.

În cazurile (a) și (b) se poate stabili un parteneriat cu un furnizor de formare cu reputație, recunoscut la nivel internațional și cu experiență în furnizarea de formare în domeniul medierii și, în general, în domeniul metodelor alternative de soluționare a litigiilor sau în domeniul medierii în sine.

B. Centrul pentru educație și formare pe tot parcursul vieții (KEDIVIM) al unei instituții de învățământ superior care are o programă de învățământ relevantă și funcționează exclusiv în baza dispozițiilor actuale privind funcționarea instituțiilor de învățământ superior, cu condiția respectării tuturor cerințelor Legii 4640/2019 în

ceea ce privește calificările formatorilor pentru furnizarea de formare în materie de mediere și numărul minim de formatori și de cursanți.

C. O persoană fizică sau juridică constituită în conformitate cu legislația în vigoare în Grecia sau cu legislația unui stat membru, al cărei scop principal este oferirea de formare în domeniul medierii și al altor metode alternative de soluționare a litigiilor.

Care sunt costurile medierii?

1. Remunerația mediatorului se stabilește în mod liber prin intermediul unui acord scris încheiat între mediator și părți.
2. În lipsa unui acord, remunerația mediatorului se stabilește după cum urmează: (a) în cazurile în care medierea este obligatorie, partea care solicită medierea achită mediatorului, în avans, suma de 50,00 EUR cu titlu de onorariu pentru sesiunea introductivă obligatorie. Această sumă este suportată de părți în mod egal. În cazul în care litigiul este înaintat unei instanțe, partea în litigiu care nu s-a prezentat la procedura de mediere, în ciuda faptului că a fost citată în mod legal în acest sens, sau care nu a achitat suma datorată mediatorului pentru sesiunea introductivă obligatorie, va fi obligată, în temeiul articolului 176 și următoarele din Codul de procedură civilă, să achite integral suma plătită pentru sesiunea introductivă obligatorie de către partea care a solicitat medierea. Se consideră că această sumă face parte din cheltuielile de judecată, indiferent de rezultatul procesului; (b) pentru fiecare oră de mediere ulterioară sesiunii introductive obligatorii, se aplică un onorariu minim de 80,00 EUR care este suportat în mod egal de către părți. Mediatorul trebuie să furnizeze părților informații complete cu privire la modalitatea de remunerare.

Este posibilă executarea unui acord rezultat în urma medierii?

După finalizarea medierii, procesul-verbal al procedurii de mediere este semnat de mediator, de părți și de avocații ai acestora. În cazul în care medierea eșuează, procesul-verbal al procedurii de mediere poate fi semnat numai de către mediator. Oricare dintre părți poate depune procesul-verbal al acordului încheiat, în orice moment, la grefa instanței competente din punct de vedere material și teritorial pe rolul căreia cauza este pendinte sau urmează a fi introdusă. După depunerea la instanță a procesului-verbal al procedurii de mediere, o acțiune pentru același litigiu este inadmisibilă atât timp cât obiectul acesteia este reglementat de acordul dintre părți, iar orice proces pendinte se va încheia.

După depunerea procesului-verbal al procedurii de mediere la grefa instanței competente, acest proces-verbal devine titlu executiv în sensul articolului 904 alineatul (2) litera (c) din Codul de procedură civilă, în cazul în care acordul poate face obiectul executării. Copia oficială este eliberată gratuit de către judecător sau de către președintele instanței competente.

În cazul în care acordul cuprins în procesul-verbal al procedurii de mediere conține, de asemenea, dispoziții referitoare la acte juridice care, potrivit legii, fac obiectul unor acte notariale, va fi necesară prezentarea acestor acte notariale, după caz. În acest caz se aplică normele care reglementează întocmirea și transcrierea unor astfel de acte notariale.

După depunerea la grefa instanței competente, procesul-verbal al procedurii de mediere poate fi utilizat ca document juridic pentru înscrierea sau radierea unei ipotece, în conformitate cu articolul 293 alineatul (1) litera (c) din Codul de procedură civilă.

Notificarea scrisă transmisă de mediator părților pentru organizarea întâlnirii introductive obligatorii sau acordul privind recurgerea voluntară la procedura de mediere menționat la articolul 5 suspendă prescripția și termenul de prescripție pentru creanțe și drepturi, în cazul în care aceste termene au început deja să curgă în conformitate cu dispozițiile dreptului material, precum și termenele procedurale prevăzute la articolele 237 și 238 din Codul de procedură civilă, atât timp cât durează procedura de mediere.

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 261, 262 și 263 din Codul civil, prescripția și termenul de prescripție pentru creanțe și drepturi, care au fost suspendate în temeiul dreptului material, se reiau în ziua următoare întocmirii procesului-verbal privind neajungerea la un acord sau în ziua următoare datei la care o declarație de retragere a uneia dintre părți din procedura de mediere este notificată celeilalte părți și

mediatorului sau în ziua următoare datei la care procedura de mediere a fost finalizată sau încheiată în orice alt mod.

Link-uri relevante

[Baroul din Atena](#)

[Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale](#)

[Avocatul Poporului pentru protecția consumatorului](#)

[Ministerul Justiției](#)

[Centrul elen de mediere și arbitraj](#)

■ Ultima actualizare: 12/03/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.